

naar hun søgte at trænge ind paa ham for at faa at vide, hvad det var, han gik og rugede over.

Alligevel søgte baade hun og Faderen en Tid at berolige sig med, at hans Utilgængelighed kunde være Tegn paa, at han var begyndt at gaa i sig selv. Men da hændte der en Dag noget, der udslukte det sidste Haab.

*

*

*

En Vinteraften ved Nitiden sad Familien samlet i Dagligstuen og ventede paa, at Vægteren skulde komme gennem Gaden og med sin Sang forkynde, at det var Sengetid. I Hestehaarssofaen bag det store Mahognibord sad den husmoderlige Signe med et Strikketøj og arbejdede ivrig med Hænderne paa samme Tid, som hun læste højt for Faderen af „Fædrelandet“, der laa udbredt foran hende under den søvnigt lysende Moderatorlampe. Faderen sad paa sin sædvanlige Aftenplads i en gammeldags, høj og stivrygget Lænestol, der var betrukken med et blomstret Stof af billigste Slags. Han sad der træt sammensunken, med bøjet Hoved; Armene var korslagte over Brystet. En stor, grøn Øjenskærm skjulte mere end Halvparten af hans graablege, rynkede og skægløse Ansigt. Halvslumrende hørte han — og hørte alligevel ikke — den enstonige Oplæsning af Bladets fire Spalter lange Udenrigsartikel. Pastor Sidenius var Morgenmand. Selv midt om Vinteren stod han op, naar Kirkeuret slog seks. Og forresten havde han ikke stort tilovers for Aviser og den Art verdslig Læsning, som han fortrinsvis anvendte som en Slags Bedøvelsesmiddel, ved hvilken han lod sig dysse i Blund efter Middags- og Aftensmaaltidet.

Ved Bordet sad foruden Signe to af de yngre Smaa piger i deres store, tærnede Bomulds-Busseroner, begge — skønt ganske rødøjede af Søvnighed — flittig bøjet over et Hæklearbejde. De var at se til som nøjagtige Kopier af den ældre Søster, havde det samme lidt gammelkloge Ansigtsudtryk, de samme smaa, haarde Fletninger foran Ørene, de samme store, lyse, lidt udhævede Øjne under kraftigt tegnede Bryn. Døren til Sovekam-